

KRISTIN HANNAHOVÁ

Děvčata
z Firefly Lane

PŘELOŽILA EVA MARŠÍKOVÁ

argo

KRISTIN HANNAHOVÁ

Děvčata
z Firefly Lane

Z anglického originálu *Firefly Lane*, vydaného nakladatelstvím

St. Martin' Press v roce 2008, přeložila Eva Maršíková.

Přebal navrhl a graficky upravil Jiří Troskov.

Jazyková redakce Marie Černá.

Korektury Soňa Čapková.

Odpovědná redaktorka Markéta Nová.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3, www.argo.cz,

roku 2022 jako svou 4913. publikaci.

Sazba Vladimír Fára

Vytiskla tiskárna PBtisk.

Vydání v této podobě první.

ISBN 978-80-257-3810-8

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

1. KAPITOLA

Lidé jim říkali „dívčata z Firefly Lane“. Je to tak dávno, přes tři desítky let. A přece jí to teď, když ležela v posteli a poslouchala, jak venku zuří zimní bouřka, připadalo jako včera.

Za uplynulý týden (bezpochyby nejhorších sedm dní v jejím životě) pozbyla schopnost držet si od vzpomínek odstup. Ve snech se až příliš často vracela do roku 1974. Opět se ocitla na prahu dospívání v éře poznamenané vědomím prohrané války a jela na kole vedle své nejlepší kamarádky tak naprostou tmou, že si připadaly neviditelné. Místo, kde se to všechno odehrálo, nemělo žádný zvláštní význam, a přesto si je vybavovala v živých detailech: klikatý pás asfaltu, po obou stranách lemovaný příkopy s kalnou vodou a kopci porostlými strapatou travou. Než se seznámily, zdálo se, že ona silnice nikam nevede. Byla to jen venkovská cesta pojmenovaná po hmyzu, který v těchto drsných modrozelených končinách jaktěživ nikdo nezahlédl. Firefly Lane, ulice Svatojánských mušek.

A pak ji obě spatřily očima té druhé. Když spolu stály na vrcholku kopce, neviděly vysoké stromy, blátivé výmoly ani zasněžené hory v dálce, nýbrž všechna místa, kam se jednou rozjedou. V noci se po každé vyplížily ze svých domů ve stejné ulici a setkaly se právě tam. Na břehu řeky Pilchuck kouřily kradené cigarety, dojímaly se nad verši skladby „Billy, Don't Be a Hero“ a navzájem se svěřovaly úplně se vším. Jejich životy postupně srůstaly, až už na konci léta nikdo nepoznal, kde jedna z nich končí a druhá začíná. Pro celé své okolí se staly nedělitelnou jednotkou známou jako „Tully a Kate“ a přes třicet let tvořilo toto přátelství v jejich životech jakýsi ochranný val – pevný, věčný, nezdolatelný. Populární hudba se možná s uplývajícími roky měnila, avšak sliby dané ve Firefly Lane platily dál.

Nejlepší kamarádky na věky věků.

Věřily tehdy, že jim přátelství vydrží, že z nich jednou budou stařenky v houpacích křeslech na rozvrzané verandě a budou spolu se smíchem vzpomínat na staré dobré časy.

Dnes už si samozřejmě iluze nedělala. Přes rok se snažila namluvit si, že je to v pořádku, že se bez své nejlepší kamarádky obejde. Někdy tomu dokonce i věřila.

Pokaždé jí to však zkazila hudba. Jejich hudba. „Goodbye Yellow Brick Road“ od Eltona Johna, „Material Girl“ od Madonny, „Bohemian Rhapsody“ od Queen, „Purple Rain“ od Prince. Zrovna včera, když byla na nákupu, ji u regálu s ředkvičkami rozplakala nepovedená instrumentální verze skladby „You’ve Got a Friend“.

Odhrnula přikrývky a opatrně, aby nevzbudila muže ležícího vedle ní, vstala z postele. Chvíli jen tak stála a v příšeří ložnice ho z výšky pozorovala. I ve spánku se tvářil ustaraně.

Vzala z držáku bezdrátový telefon, zamířila z ložnice ven a tichou chodbou odešla na verandu. Venku se zadívala do deště a chvíli sbírala odvalu. Zatímco vytáčela dobře známé číslo, přemýšlela, co své bývalé nejlepší kamarádce po tolika měsících mlčení poví, čím asi začne. *Mám za sebou hrozný týden... život se mi rozpadá pod rukama...* Nebo prostě jen: *Potřebuju tě.*

Na druhé straně černého, rozbouřeného Pugetova zálivu zazvonil telefon.

Část první

SEDMDESÁTÁ LÉTA

Královna tance

*Dancing queen,
young and sweet, only seventeen*

2. KAPITOLA

Pro většinu země byl rok 1970 obdobím převratných změn, v domě na Magnolia Drive však všechno působilo poklidně a spořádaně. Desetiletá Tully Hartová seděla na studené dřevěné podlaze a ze stavebnice vyráběla domeček pro panenky Liddle Kiddles, které zatím spaly na maličkých čtverečkách z růžových papírových ubrousků. Kdyby si hrála ve svém pokoji, měla by na dětském gramofonu puštěný některý ze singlů Jackson 5, jenže v obýváku nebylo ani rádio.

Její babička si na hudbu moc nepotrpěla, a ostatně ani na televizi nebo stolní hry. Většinu času – a tedy i nyní – seděla v houpacím křesle u krbu a vyšívala. Vyrobila tak stovky deček, z nichž většina obsahovala citáty z Bible. O Vánocích je vždycky darovala kostelu, aby se mohly prodat na dobročinných bazarech.

A dědeček... ten byl zkrátka potichu, ať se mu to líbilo, nebo ne, po mrtvici totiž zůstal upoutaný na lůžko. Občas zazvonil na zvoněk, což byly jediné chvíle, kdy Tully vídala babičku spěchat. Stará paní se pokaždé hned po prvním zazvonění usmála, řekla „a jéje“ a utíkala do chodby, seč jí nohy v pantoflích stačily.

Tully sáhla po panence trolla se žlutými vlasy. Do rytmu tiše broukané písně „Daydream Believer“ od Monkees nechala skřítko tančit s panenkou Calamity Kiddle. Když byla v půlce, ozvalo se klepání na dveře.

Byla to tak nečekaná událost, že si Tully přestala hrát a zvedla hlavu. Kromě nedělí, kdy se pro ně stavovali pan a paní Beattleovi, aby je svezli do kostela, k nim na návštěvu nikdo nechodil.

Babička odložila vyšívaní do růžové plastové tašky vedle křesla, vstala a přešla místnost pomalou šouravou chůzí, která u ní začala být v posledních letech běžná. Když otevřela dveře, nastalo dlouhé ticho a pak babička vydechla: „A jéje.“

Její hlas zněl divně. Když Tully úkosem pohlédla ke dveřím, spatřila vysokou ženu s dlouhými rozčuchanými vlasy a úsměvem, který

jako by nedržel na místě. Patřila k největším krasavicím, jaké kdy Tully viděla. Měla mléčně bílou pleť, špičatý nosík, vysoké lícní kosti nad drobnou bradou a jasné hnědé oči, jež neustále pomalu mrkaly.

„To není zrovna vřelý uvítání, na to, jak dlouho jsi svoji dceru neviděla.“ Neznámá paní se protáhla kolem babičky, vykročila rovnou k Tully a sklonila se nad ní. „Tak tohle je moje malá Tallulah Rose?“

Dceru? To muselo znamenat, že –

„Mami?“ zašeptala ohromeně. Zdráhala se tomu uvěřit. Na tuhle chvíli tak dlouho čekala, tak dlouho o ní snila. Až se maminka vrátí.

„Stýskalo se ti po mně?“

„Jo, moc,“ odpověděla Tully a snažila se přitom nevyprsknout smíchy. Byla tak šťastná.

Babička zavřela dveře. „Nechceš zajít do kuchyně na šálek kávy?“

„Nevrátila jsem se kvůli kafi. Přišla jsem si pro dceru.“

„Vždyť jsi na mizině,“ namítla unaveně babička.

Tullyina matka se zatvářila podrážděně. „No a co?“

„Tully potřebuje –“

„Myslím, že na to, co moje dcera potřebuje, přijdu sama.“ Vypadalo to, že se matka usilovně snaží stát rovně, ale moc jí to nešlo. Kymácela se ze strany na stranu a v očích měla zvláštní pohled. Natáčela si na prst pramen dlouhých vlnitých vlasů.

Babička k nim přistoupila. „Vychovávat dítě je velká zodpovědnost, Dorothy. Třeba kdyby ses sem na nějakou dobu nastěhovala a trochu jste se s Tully poznaly, mohla bys...“ Zarazila se a na čele jí naskočila vráska. Pak tiše prohlásila: „Ty jsi opilá.“

Maminka se zachichotala a mrkla na Tully.

Tully jí mrknutí oplatila. Být opilý nebylo nic tak hrozného. Dědeček taky hodně pil, než onemocněl. Dokonce i babička si občas dala sklenku vína.

„Dnska mám narozeniny, máti, zapomnělas?“ zadrmolila máma.

„Ty máš narozeniny?“ Tully vyskočila ze země. „Počkej tady,“ vyhrkla a rozběhla se do svého pokoje. S bušícím srdcem se přepracovala v zásuvce toaletního stolku a rozhazovala své věci po podlaze. Hledala náhrdelník z makaronů a korálků, který pro maminku vloni vyrobila v nedělní škole. Babička si ho tehdy prohlížela zamračeně a nabádala ji, ať si raději nedělá velké naděje, toho však Tully nebyla schopná. Velké naděje si dělala už celé roky. Strčila si šperk do kapsy a utíkala zpátky, právě včas, aby zaslechla, jak máma říká:

„Já nejsem opilá, drahá máti. Poprvé za tři roky zase vidím svoje dítě. Nejlepší droga ze všech je láska.“

„Poprvé za šest let. Když jsi ji tady nechala naposledy, byly jí čtyři.“

„To už je tak dávno?“ podivila se máma se zmateným výrazem v obličeji.

„Nastěhuj se zpátky domů, Dorothy. Pomůžu ti.“

„Myslíš jako posledně? Ne, díky.“

Posledně? Takže maminka se už někdy vrátila?

Babička si povzdechla a pak se narovнала. „Jak dlouho mi to ještě budeš vyčítat?“

„Na takovou věc se dá sotva zapomenout, nemyslíš? Jdeme, Tallulo.“ Máma zavrávala směrem ke dveřím.

Tully svraštila čelo. Takhle to probíhat nemělo. Maminka ji vůbec neobjala, nedala jí pusku, nezeptala se jí, jak se má. A každý přece ví, že před odchodem si musí člověk sbalit kufr. Ukázala na dveře svého pokoje. „Moje věci –“

„Žádný materialistický krámy nepotřebuješ, Tallulo.“

„Cože?“ Tully nic nechápala.

Babička si ji přitáhla do náruče plné povědomé sladké vůně zá-sypu a laku na vlasy. Byla to jediná náruč, jakou kdy Tully poznala, jediná osoba, která jí dávala pocit bezpečí, a tak najednou dostala strach. „Babi?“ zaprotetovala a odtáhla se. „Co se děje?“

„Jdeš se mnou,“ prohlásila máma a zapřela se rukou o zárubeň dveří, aby neztratila rovnováhu.

Babička vzala Tully za ramena a maličko s ní zatřásla. „Znáš náš telefon a adresu, že ano? Kdyby ses bála nebo kdyby se něco stalo, zavolej nám.“ Po tvářích jí tekly slzy. Když Tully viděla, jak její silná, klidná babička pláče, ještě víc ji to vyděsilo a zmátlo. Co se tady přihodilo? To už stihla vyvést nějakou hloupost?

„Promiň, babi, já –“

Máma se k ní vrhla, popadla ji za rameno a prudce s ní zacloumala. „Nikdy se nikomu za nic neomlouvěj. Vypadáš pak jako ubožačka. Tak jdeme.“ Vzala Tully za ruku a odtáhla ji ke dveřím.

Tully vyklopýtala za matkou z domu, dolů po schodech a přes ulici ke zrezivělé dodávce Volkswagen, která byla celá polepená plastovými samolepkami ve tvaru květin a na boku měla namalovaný žlutý symbol míru.

Dveře se otevřely a zevnitř se vyvalil oblak hustého šedého dýmu.

Přes něj Tully viděla, že v dodávce čekají tři lidé. Na sedadle řidiče trůnil černoch s obrovským afrem a červenou členkou. Vzadu spatřila ženu ve vestě s třásněmi, pruhovaných kalhotách a s blond vlasy zakrytými hnědým šátkem. Vedle ní seděl muž v kalhotách do zvonu a umaštěném tričku. Na podlaze dodávky ležel chlupatý hnědý koberec, na kterém se mezi prázdnými láhvemi od piva, obaly od potravin a osmistopými kazetami válelo několik dýmek.

„To je moje dcera Tallulah,“ představila ji máma.

Tully nic neříkala, ale nesnášela, když o ní někdo mluvil jako o Tallule. Řekne to mamince později, až budou samy.

„Hustý,“ ozval se někdo.

„Jako by ti z oka vypadla, Dot. To jsem fakt blázen.“

„Nastupte si,“ přikázal jim chraptivým hlasem řidič. „Přijedeme pozdě.“

Muž ve špinavém tričku se natáhl k Tully, popadl ji kolem pasu a zvedl ji do dodávky. Tam si opatrně klekla na koberec.

Za ní nastoupila máma a zabouchla dveře. Dodávkou duněla podivná hudba. Rozeznala jen několik slov: *something happening here...* V hustém kouři se všechno zdálo tlumené a zvláště rozmazané.

Tully se přisunula blíž ke straně bez dveří, aby mamince udělala místo, ta se však posadila vedle paní v šátku. Hned si začaly povídat o fízlech a pochodech a nějakém pánovi jménem Kent. Tully ničemu z toho nerozuměla a z kouře se jí točila hlava. Když si muž vedle ní zapálil dýmku, nedokázala se ubránit zklamaneému povzdechnutí, které se jí samo vydralo z pusy.

Muž si toho všiml a otočil se k ní. Vyfoukl jí oblak šedého dýmu přímo do obličeje a usmál se. „Nebraň se tomu a buď v pohodě, holčičko.“

„Jenom se podívejte, jak ji moje matka nahastrošila,“ postěžovala si máma trpce. „Jako nějakou panenku. Jak z ní má vyrůst *opravdovej* člověk, když se ani nesmí umazat?“

„Přesně mý slova, Dot,“ přisadil si chlap v tričku, vypustil z úst další dým a opřel se zády o sedadlo.

Máma se na Tully poprvé pořádně podívala. „Tohle si zapiš za uši, maličká. Život není o vaření, uklízení a výchově dětí. Ze všeho nejdůležitější je svoboda. Dělat si to, co chceš. Když budeš chtít, může z tebe klidně bejt třeba prezidentka těchhle podělanejch Spojenejch států.“

„Novej prezident by se šiknul, to je fakt,“ prohodil řidič.

Žena s šátkem na hlavě poplácala mámu po stehně. „Neřekla bych to líp. Podej mi tu fajfku, Miku.“ Zahihňala se. „Hele, to se skoro rýmovalo.“

Tully se zamračila a žaludek se jí sevřel jakousi dosud nepoznanou hanbou. Myslela si, že jí to v těch šatech sluší. A prezidentkou se stát nechtěla. Chtěla být baletka.

Ze všeho nejvíc ale chtěla, aby ji měla maminka ráda. Párkrát si poposedla, až se k matce dostala tak blízko, že se jí mohla dotknout. „Všechno nejlepší k narozeninám,“ řekla tiše a zajela si rukou do kapsy. Vyndala náhrdelník, na kterém nechala tolik práce. Vlastně se u něj dost natrápila a mořila se s lepením třpytek ještě dlouho poté, co si ostatní děti odešly ven hrát. „Tohle jsem ti vyrobila.“

Máma jí náhrdelník vytrhla a sevřela jej v dlani. Tully nějakou dobu čekala, že jí poděkuje a pověsí si šperk na krk, nic takového se však nestalo. Maminka dál seděla na svém místě, pohupovala se do rytmu hudby a povídala si s přáteli.

Nakonec Tully zavřela oči. Z dýmu se jí začala klížit víčka. Po většinu života se jí po mámě stýskalo. Ne tak, jak se dítěti stýská po ztracené hračce nebo po kamarádovi, který přestal chodit na návštěvu, protože se s ním nechtělo dělit. Stýskalo se jí celým srdcem. Neustále to cítila uvnitř, to prázdné místo, jež ve dne nepohodlně tlačilo a v noci tepalo prudkou bolestí. Slíbila sama sobě, že jestli se maminka někdy vrátí, bude hodná holka. Naprosto vzorná. Jestli někdy udělala nebo řekla něco špatně, napraví to. Nade všechno si přála, aby na ni byla máma pyšná.

Jenže teď netušila, jak dál. Vždycky když snila o tom, jak společně odcházejí, byly tam jen ony dvě a držely se za ruce.

„Tak jsme tady,“ říkala jí v každém takovém snu maminka, když stoupaly do kopce k jejich domu. „Tohle je náš domov.“ Pak dala Tully pusu na tvář a zašeptala: „Strašně se mi po tobě stýskalo. Odešla jsem, protože –“

„Tallulo, probud' se.“

Tully se s trhnutím probrala. Bolela ji hlava a škrábalo ji v krku. Když se pokusila zeptat, kde to jsou, z úst jí vyšlo jen nesrozumitelné zaskřehotání.

Nato se všichni rozesmáli a chechtali se, ještě když vylézali z dodávky. Na rušné ulici v centru Seattlu se hemžila spousta lidí, kteří

skandovali, křičeli a mávali transparenty s nápisy MILUJTE SE, NEVÁLČETE a NÁS DO VÁLKY NEDOSTANETE. Tully v životě neviděla tolik lidí na jednom místě.

Máma ji vzala za ruku a přitáhla si ji k sobě.

Zbytek dne se slil v rozmazanou šmouhu plnou cizích lidí skandujících hesla a zpívajících nejrůznější písně. Tully se celou dobu děsila toho, že se z nějakého důvodu pustí maminčiny ruky a okolní dav ji odnese pryč. Nijak ji neuklidnilo, ani když se na scéně objevili policisté, protože měli na opascích zbraně a v rukou obušky a obličejy jim zakrývaly plastové ochranné štíty.

Průvod našťestí jen spořádaně kráčel ulicemi a policie pouze přihlížela.

Když se setmělo, byla už unavená a hladová a bolela ji hlava, pochodovali však pořád dál, z jedné ulice do druhé. Nálada v davu se postupně proměňovala – lidé odložili transparenty a začali pít. Tu a tam zachytila celou větu nebo útržek rozhovoru, slova jí však nedávala smysl.

„Viděli jste ty fízly? Ti se úplně třásli, až nám zmalujou fasádu, ale my jsme byli v takovém klidu, člověče! Nesměli se nás dotknout. Hej, Dot, pošli toho jointa dál, žmouláš ho jako Bogart.“

Všichni, kdo byli poblíž, se rozchechtali, máma ze všech nejvíc. Tully nechápala, co je na tom tak vtipného, a hlava jí nesnesitelně třeštila. Kolem se míhaly roztančené, rozesmáté postavy. Odněkud se do ulice nesla hudba.

A pak si znenadání uvědomila, že se ničeho nedrží.

„Mami!“ zaječela.

Nikdo jí neodpověděl, ani se neotočil, i když bylo všude plno lidí. Prodírala se mezi cizími těly a volala mámu, dokud úplně neochrapěla. Nakonec se vrátila na místo, kde maminku viděla naposledy, a rozhodla se čekat na okraji chodníku.

Jenže máma se pro ni nevrátila.

Ještě spoustu let poté se usilovně snažila vzpomenout si, jak to bylo dál a co tehdy udělala, ale hemžení lidí jako by jí zastřelo paměť. Vypravila si jen to, jak se probouzí na špinavých betonových schodech na naprosto prázdné ulici a před ní stojí kůň s policistou na hřbetě.

Strážník se na ni z výšky zamračil a oslovil ji: „Ahoj, holčičko, ty jsi tady sama?“

„Jo, jsem,“ vypravila ze sebe a málem se přitom rozplakala.